

Sygn. akt I C 763/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Eliza Skotnicka

Protokolant prot. sąd. Magda Biernat

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 grudnia 2017 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa J. S. (1)

przeciwko K. K. (1) i Towarzystwu (...) z siedzibą w W.

o zapłatę kwoty 9.336,36 euro

I. zasądza od pozwanych K. K. (1) i Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda J. S. (1) kwotę 9.055,40 euro (dziewięć tysięcy pięćdziesiąt pięć euro 40/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi wobec pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w W. od dnia 15 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty zaś wobec pozwanego K. K. (1) od dnia 12 maja 2016 roku do dnia zapłaty z tym, że zapłata przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego,

II. dalej idące powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanych na rzecz powoda kwotę 8.840,99 zł tytułem zwrotu kosztów procesu z tym, że zapłata przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego,

IV. nakazuje pozwanym, aby uiścili na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 1.212,09 zł tytułem zwrotu wydatków tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa z tym, że zapłata przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego.

UZASADNIENIE

Powód J. S. (1) domagał się zasądzenia in solidum od pozwanych kwoty 9 336,36 euro wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od strony pozwanej Towarzystwa (...) z siedzibą w W. od dnia 15 czerwca 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, a od pozwanego K. K. (1) z odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powód wniósł nadto o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu podał, że w dniu 23 marca 2013 r. uczestniczył w kolizji drogowej spowodowanej przez pozwanego K. K. (1), który chcąc uniknąć zderzenia z sarną odruchowo skręcił w lewo i wjechał na przeciwległy pas uderzając w pojazd powoda. Sprawca posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej i uznał swoją winę na miejscu zdarzenia. Powód podał, że zlecił prywatnie wykonanie oceny uszkodzeń swojego pojazdu oraz wycenienia wartości powstałej szkody niezależnym rzeczoznawcom z biura L. w D. (N.), którzy ustalili, że szkoda ta stanowi kwotę 8 439,52 euro brutto. Za wykonanie powyższej usługi powód zapłacił 896,84 euro. Podniósł nadto, że mimo zgłoszenia szkody ubezpieczycielowi sprawcy, jego roszczenia zostały oddalone i odmówiono mu wypłaty odszkodowania wskazując, że szkoda nie mogła powstać w okolicznościach podanych przez uczestników zdarzenia.

Strona pozwana Towarzystwo (...) z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Pozwana przyznała, że prowadziła postępowanie likwidacyjne na podstawie zgłoszenia powoda, które zakończyło się decyzją o odmowie wypłaty odszkodowania. Zakwestionowała roszczenie powoda co do zasady i wysokości wskazując, że powód nie udowodnił swoich twierdzeń. Podniosła nadto, że gdyby przyjąć podaną przez powoda wersję zdarzeń, to nie sposób przypisać pozwanemu K. K. (1) winy za powstanie kolizji, bowiem działał on pod wpływem odruchu bezwarunkowego na nagłą i niespodziewaną sytuację, jakim było wtargnięcie zwierzęcia na drogę.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 marca 2013 r. ok. godziny 18 - 19 - tej na odcinku trasy B. - P. w miejscowości S. miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd powoda marki M. nr rej. (...) kierowany przez jego żonę J. S. (2). Przyczyną powstania szkody było niezachowanie przez pozwanego K. K. (1) bezpiecznego odstępu podczas manewru wymijania znajdującego się na drodze zwierzęcia. Na skutek powyższego zdarzenia, za które winę ponosi pozwany, nastąpiło otarcie się obu samochodów lewymi stronami oraz najechanie prawą stroną przez kierującą pojazdem marki M. na barierę energochłonną, która zmuszona zachowaniem sprawcy podjęła manewr skrętu w prawo celem uniknięcia czołowego zderzenia.

Uczestnicy zdarzenia nie wzywali Policji, bowiem sprawca chciał uniknąć konsekwencji związanych z mandatem i punktami karnymi. Przed zdarzeniem sprawca nie znał się z powodem ani z jego żoną.

Dowód:

- zeznania świadka J. S. (2) - k. 71
- przesłuchanie pozwanego K. K. (1) - k. 72
- opinia biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej, bezpieczeństwa ruchu drogowego i rekonstrukcji zdarzeń drogowych G. G. - k. 93 - 104
- znajdujące się w aktach szkody na płycie CD (k.48) potwierdzenie okoliczności zdarzenia przez sprawcę.

Powód wraz z żoną na stałe mieszkają w N..

Okoliczność bezsporna.

Wskutek kolizji w pojeździe powoda do wymiany zakwalifikowano następujące elementy:

- zderzak przedni - prawa strona,
- błotnik przedni prawy,
- listwę ozdobną drzwi przednich - strona lewa i strona prawa,
- folię drzwi przednich prawych,
- listwę ozdobną drzwi tylnych - strona lewa i strona prawa
- kierunkowskaz prawy,
- folię drzwi tylnych prawych,
- pokrycie zderzaka tylnego - strona lewa,

- listwa ozdobna zderzaka tylnego - strona prawa,
- uszczelka lampy tylnej lewej,
- uszczelka lampy tylnej prawej,
- osłona wnęki koła tylna prawa.

Zakwalifikowane części znajdowały się w obrębie działania siły niszczącej. Ich naprawa nie przywróciłaby zakładanych przez producenta pierwotnych parametrów techniczno - eksploatacyjnych. Wymiana obejmuje części zamienne oryginalne stosowane w naprawach pojazdów samochodowych w warsztatach autoryzowanych firmy (...).

Do wymiany nie zakwalifikowano kierunkowskazu bocznego prawego, bowiem jego uszkodzenie nie pozostaje w związku ze zdarzeniem z 23 marca 2013 r.

Do lakierowania zakwalifikowano: zderzak przedni, błotnik przedni prawy, drzwi przednie prawe do linii krawędzi okna, drzwi tylne prawe do linii krawędzi okna, błotnik tylny prawy, błotnik tylny lewy, zderzak tylny. Wyniki pomiaru grubości powłoki lakierowej pozwalają stwierdzić, że znajdują się one w granicach lakierowania fabrycznego.

Elementy zakwalifikowane do naprawy w pojeździe powoda to: drzwi przednie prawe (wgniezione), drzwi tylne prawe (wgniezione), błotnik tylny lewy (wgnieciony), błotnik tylny prawy w obrębie wykroju wnęki koła w części przedniej i błotnik tylny prawy w górnej części.

Koszt naprawy w/w uszkodzeń i zakupu części zamiennych wynosi 8 158,56 euro brutto (6 855, 93 euro netto). Koszt naprawy i lakierowania elementów został wyliczony w oparciu o stawki roboczogodzin obowiązujące w rejonie zamieszkania powoda na terenie N., stosowane w branży motoryzacyjnej w warsztatach rzemieślniczych umożliwiającym dokonanie naprawy zgodnie z technologią producenta i przywrócenie pojazdu do stanu sprzed powstania szkody. Stawki te kształtują się w sposób następujący: 9,57 euro netto za roboczogodzinę za prace mechanika/elektryka, 9,70 euro netto za roboczogodzinę za prace blacharskie i 12,65 euro netto za roboczogodzinę za prace lakiernicze zawierające materiał lakierniczy.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego z zakresu techniki pojazdów samochodowych, kalkulacji warsztatowej, analizy rachunków i kosztorysów oraz wycen T. G. wraz z kosztorysem naprawy – k. 180 - 193
- opinia uzupełniająca biegłego sądowego z zakresu techniki pojazdów samochodowych, kalkulacji warsztatowej, analizy rachunków i kosztorysów oraz wycen T. G. wraz z kosztorysem naprawy – k. 210 - 216
- dokumentacja fotograficzna znajdująca się na płycie CD - k. 125
- znajdujące się w aktach szkody na płycie CD (k. 48) zdjęcia uszkodzonych pojazdów powoda i sprawcy zdarzenia.

Wartość pojazdu powoda przed szkodą wynosiła 10 050 euro brutto, zaś po szkodzie oszacowana została na kwotę 3 900 euro brutto, co oznacza, że szkoda wyniosła 81% i miała charakter częściowy, bowiem nie przekroczyła wartości rynkowej pojazdu.

Dowód :

- opinia uzupełniająca biegłego sądowego z zakresu techniki pojazdów samochodowych, kalkulacji warsztatowej, analizy rachunków i kosztorysów oraz wycen T. G. wraz z kosztorysem naprawy – k. 215

Na prywatne zlecenie powoda, niezależni rzeczoznawcy z biura L. w D. w N. wykonali opinię na okoliczność wysokości szkody powstałej w pojeździe powoda w wyniku zdarzenia z dnia 23 marca 2013 r, w której ustalili, że koszt naprawy uszkodzeń wynosi 8 439,52 euro brutto. Za wykonanie powyższej usługi powód zapłacił 896,84 euro.

Dowód:

- znajdujące się w aktach szkody na płycie CD (k. 48): kosztorys naprawy w języku niemieckim z 04.04.2013 r. i faktura w języku niemieckim z 04.04.2013 r. na kwotę 896,84 euro.

W dniu 14 maja 2013 r. powód zgłosił szkodę w pojeździe stronie pozwanej, która odmówiła mu wypłaty odszkodowania podając, że zgodnie z opinią biegłego z zakresu techniki samochodowej i rekonstrukcji wypadków samochodowych uszkodzenia w pojeździe powoda nie powstały w miejscu i okolicznościach z udziałem jako sprawcy K. K. (1).

Dowód:

- pismo strony pozwanej z 17.12.2013 r. - k. 9

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w przeważającej części.

W przedmiotowej sprawie strona pozwana Towarzystwo (...) z siedzibą w W. kwestionowała roszczenie powoda zarówno co do zasady, jak i wysokości. W jej ocenie brak było podstaw do przyjęcia, że ponosi odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 23 marca 2013 r., bowiem wina sprawcy nie została w dostateczny sposób udowodniona.

Zgodnie z treścią art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Zobowiązanie do zapłaty odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ma więc ze swej istoty charakter akcesoryjny, tylko zatem wtedy, gdy ubezpieczony stanie się zgodnie z przepisami prawa cywilnego odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej, dochodzi do powstania odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń wobec tej osoby z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Zakres odpowiedzialności ubezpieczonego wobec osoby trzeciej wyznacza co do zasady zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (por. np. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2005 r., III CZP 99/04, OSNC 2005, nr 10, poz. 166 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 353/99, nie publ.). Akcesoryjny, wynikający z art. 822 § 1 k.c., charakter zobowiązania ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej potwierdzają w odniesieniu do obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przepisy art. 23, 34, 35 i 36 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) W myśl tych przepisów, na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, do której zawarcia obowiązany jest posiadacz bezpośrednio eksploatujący pojazd (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2005 r., III CZP 99/04), zakład ubezpieczeń jest zobowiązany, w granicach ustalonej sumy gwarancyjnej, do zapłaty odszkodowania za szkodę na osobie lub w mieniu wyrządzoną w związku z ruchem pojazdu, objętą odpowiedzialnością posiadacza (art. 436 § 1 zdanie pierwsze lub art. 436 § 1 zdanie drugie k.c.). Odpowiedzialność za szkody wyrządzone ruchem wszelkich pojazdów mechanicznych oparta została na zasadzie ryzyka (art. 436 k.c. w związku z art. 435 k.c.). Uzasadnieniem tej zaostrzonej odpowiedzialności jest przede wszystkim szczególnie i wzmożone niebezpieczeństwo jakie wiąże się z użyciem tych środków komunikacji.

W toku przeprowadzonego postępowania dowodowego potwierdziła się wersja powoda, zgodnie z którą sprawcą kolizji z 23 marca 2013 r. był pozwany K. K. (1) posiadający ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił, że tuż po zdarzeniu sprawca podpisał oświadczenie, w którym wskazał, że ponosi odpowiedzialność za powstałą w pojeździe powoda szkodę. Zarówno z zeznań świadka J. S. (2), przesłuchania pozwanego - sprawcy wypadku, jak i z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej, bezpieczeństwa ruchu drogowego i rekonstrukcji zdarzeń drogowych G. G. wynika, że do zdarzenia doszło wskutek niezachowania przez pozwanego K. K. (1) bezpiecznego odstępu podczas manewru wymijania znajdującego się na drodze zwierzęcia, co doprowadziło do otarcia się obu samochodów lewymi stronami oraz najechanie prawą stroną przez kierującą pojazdem powoda J. S. (2) na barierę energochłonną, która zmuszona zachowaniem sprawcy podjęła manewr skrętu w prawo celem uniknięcia czołowego zderzenia. Biegły stwierdził, że winę za szkodę ponosi pozwany K. K. (1), który zresztą nie kwestionował swojej odpowiedzialności.

W ocenie Sądu zarówno zeznania świadka, jak i pozwanego K. K. (1) są spójne, logiczne i wiarygodne, natomiast opinia biegłego sądowego G. G. została sporządzona w sposób kategoryczny, rzetelny i w zasadzie – co do swojej istoty oraz poczynionych ustaleń – nie była kwestionowana.

Celem ustalenia wartości szkody poniesionej przez powoda Sąd posiłkował się dowodem z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki pojazdów samochodowych, kalkulacji warsztatowej, analizy rachunków i kosztorysów oraz wycen T. G.. Zadaniem biegłego było nie tylko właściwe zakwalifikowanie elementów podlegających wymianie, naprawie i lakierowaniu, ale również ustalenie cen części oryginalnych zamiennych dostępnych w sieci warsztatów autoryzowanych firmy (...) oraz średnich stawek za roboczogodziny w warsztatach rzemieślniczych w branży motoryzacyjnej obowiązujących w rejonie zamieszkania powoda, a zatem na terenie N.. W tym celu biegły posłużył się danymi otrzymanymi od niemieckiej organizacji rzeczoznawczej (...) w S. i na tej podstawie rzetelnie wyliczył koszty naprawy pojazdu powoda. W swojej opinii biegły wskazał również szczegółowo wartość szkody w pojeździe powoda uwzględniając istniejące w chwili zdarzenia uszkodzenia i korygując odpowiednio koszty naprawy. Sąd w pełni podzielił wnioski biegłego zawarte w jego opiniach i na ich podstawie przyjął, że uzasadniony koszt naprawy pojazdu powoda wyniósł 8 158,56 euro brutto.

Przyznanie odszkodowania w walucie obcej uzasadnione jest tym, że zgodnie art. 363 § 1 k.c., naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Należy mieć na zatem uwadze, że skoro powód, mimo iż jest obywatelem polskim, zamieszkuje na stałe na terenie N. i tam też miał zamiar dokonać naprawy w oparciu o przyjęty cennik, to brak było podstaw do zakwestionowania jego prawa w tym zakresie, bowiem zaprzeczałoby to idei naprawienia szkody wyrażonej w cyt. wyżej przepisie.

Zdaniem Sądu, na zobowiązanie pozwanych nie ma również wpływu okoliczność, czy powód dokonał naprawy uszkodzonego pojazdu i jakimi częściami się posłużył, albowiem zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z 7 sierpnia 2003 r. wydanym w sprawie IV CKN 387/01 obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać.

W oparciu o ustalenia dokonane w toku postępowania dowodowego, w szczególności opinie biegłych sądowych Sąd uznał, że powództwo podlegało uwzględnieniu co do kwoty 9 055,40 euro, na która składa się koszt naprawy pojazdu powoda - 8 158,56 euro i celowy koszt prywatnej opinii sporządzonej przez niemieckich rzeczoznawców - 896,84 euro.

Zasądzając powodowi odszkodowanie Sąd miał na uwadze, że odpowiedzialność strony pozwanej Towarzystwa (...) z siedzibą w W. oraz pozwanego K. K. (1) jest in solidum, a zatem spełnienie świadczenia przez jednego z pozwany zwalnia drugiego.

Orzekając w kwestii odsetek Sąd kierował się treścią art. 481 § 1 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 2060 t. j.). Jak wynika z pisma pozwanego towarzystwa z 17 grudnia 2013 r. powód zgłosił szkodę w dniu 14 maja 2013 r., zatem termin 30 – dniowy do ewentualnej wypłaty upłynął 14 czerwca 2013 r., wobec czego odsetki ustawowe należą się od dnia następnego. Jeśli chodzi o odsetki ustawowe liczone wobec pozwanego K. K. (2), należało je zasądzić dopiero od daty doręczenia mu odpisu pozwu, czyli od 12 maja 2016 r., bowiem przed wszczęciem postępowania w niniejszej sprawie powód nie występował z roszczeniem o zapłatę odszkodowania przeciwko temu pozwanemu.

Orzekając o kosztach procesu Sąd kierował się treścią przepisu art. 100 k.p.c. Koszty poniesione przez obie strony opiewają na kwotę 15 329,98 zł. Na koszty te składają się: opłata sądowa od pozwu - 1 942 zł, koszty zastępstwa procesowego obu pełnomocników wraz z opłatami skarbowymi od pełnomocnictwa - po 4 817 zł, koszty dojazdu świadka - 541,89 zł oraz koszty opinii biegłych sądowych w łącznej kwocie 3 212,09 zł (1 297,44 zł, 82,08 zł, 1 221,38 zł i 611,19 zł).

Mając na uwadze, że powód wygrał sprawę w 97% powinien zostać obciążony kosztami procesu do kwoty 459,90 zł. Skoro zaś koszty poniesione przez powoda wyniosły 9 300,89 zł (opłata sądowa pozwu - 1 942 zł, koszty zastępstwa procesowego - 4 817 zł, zaliczka na poczet należności biegłych - 2 000 zł i koszty związane z należnościami przyznanymi świadkowi - 541,89 zł), to pozwani in solidum powinni zwrócić powodowi kwotę 8 840,99 zł.

Sąd, w myśl art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 r. (Dz. U. z 2016 r. poz. 623 j.t.) nakazał nadto pozwanym In solidum uiszczenie brakujących kosztów sądowych w kwocie 1 212,09 zł, tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Kłodzku na poczet należności biegłych sądowych.